

-5-

заспи. Лекар је одговорио: «Не, осим да кажем да мислим како сам, током целог живота, увијек за собом затварао капију.» Човјек који је умирао овим је мислио да каже да је научио тајну стављања на страну свих грешака и разочарења из прошлости, да му оне не би украли радост и мир.

Ову тајну ми као хришћани требало би да добро знамо. Када сагријешимо, можемо «затворити капију», предајући, исповијешћу и покајањем, своју кривицу Господу, и добити опроштај од Њега. Или, ако са неким имамо непоразум, прије него дозволимо да се раздражљивост појача, требало би да одемо код њега, ствари поправимо, те да опростимо и заборавимо зло.

Лотова жена

Свако јутро Dr Tournier, швајцарски физичар, и његов пријатељ читали су Библију и молили се заједно. Једног дана су дошли до приче о Лотовој жени, која се претворила у слани стуб јер је погледала уназад (Постања 19,26). Изненада овај преморени човјек гласно рече: «Ја сам као Лотова жена! Мој живот је окамењен јер стално гледам уназад. Проблем непрестано вртим укруг безкорисно, и не откривам јесам ли у праву или не.» Окамењен! Парализован прошлосту!

Ако хоћемо да прошлост паметно искористимо треба да иза себе затворимо капију. Треба да исповиједимо Господу гријехе и погрешке прошлости, затражимо од Њега опроштај, и нека прошлост остане тамо гдје јој је мјесто: у прошлости.

-6-

Спаљено у Божјој праштајућој љубави

Једино Исусова праштајућа љубав може да нас ослободи од гријеха прошлости. Један мудар човек рекао је: «Ако своје муке кажеш Богу, ставио си их у гроб. Оне неће никад више васкрснути, ако си их поверио Богу. Ако си своје време одваљао било где другдје, доваљаће ти се опет.»

Најгори савет, који неке можеш дати о прошлости, јест да кажеш «заборави то». Радије реци: «Опрости то или нек ти се опрости». Једино нас праштање оспособљава да заборавимо прошлост.

Без исповијести и праштања прошлости, ништа не учимо од јучерашњих гријеха и погрешака. Настављамо да их прикривамо, да окривљујемо друге за оно за шта смо сами криви, или покушавамо да заборавимо незаборавно. Кад једном исповиједимо своје гријехе и прихватимо прошлост и своју одговорност за то, пут нам је отворен за нове могућности и обећања.

Чујмо једну занимљиву причу. Неки муж причао је о свађи са женом. «Ух, како то мрзим - рече - сваки пут кад бисмо се посвађали постајала је исторична». «Ваљда мислиш исторична», рече му пријатељ. 'Не, мислим исторична', овај је инсистирао - свашта је извлачила из прошлости и користила против мене.'».

-1-

Недеља IV по Васкрсу

НЕДЕЉА РАСЛАЂЕЊЕНОГ

У оно време изиђе Исус у Јерусалим. Има пак у Јерусалиму Овчија бања, која се зове јеврејски Витезда, са пет покривених тремова, у којима лежаше мноштво болесника – слепих, хромих, сухих, који чекаху да се вода заталаса. ➤

Јер анђео Господњи силажаше сваке године у бању и узбуркаваше воду, и који би први сишао пошто се узбурка вода, оздрављаше, од ма какве болести да је боловао.

А онде бијаше један човек који тридесет осам година беше болестан. Кад виде Исус овога где лежи, и разуме да је већ много година болестан, рече му: хоћеш ли да будеш здрав? Одговори му болесни: да, Господе! Али човека немам да ме спусти у бању кад се узмути вода; а док ја дођем други сиђе прије мене.

Рече му Исус: устани, узми одар свој и ходи. И одмах оздрави човек и узевши одар свој хођаше.

А тај дан беше субота. И говораху Јевреји ономе што оздрави: данас је субота и не ваља ти одра носити. А он им одговори: онај који ме исцели рече ми: узми одар свој и ходи. А они га запиташе: Ко је тај који ти рече да умеш свој одар и да ходиш. А исцељени не знадијаше ко је, јер се Исус уклони пошто мношво народа беше на оном месту.

А потом га нађе Исус у храму и рече му: ето си здрав, више не греши, да ти горе не буде.

А човек отиде и каза Јеврејима, да је оно Исус који га исцели.

Јован 5,1-15. Зач.14.

Прича о ослабљеном из данашњег јеванђеља, подсећа нас да има много врста ослабљености, парализованости. Данас је безброј људи који су парализовани својом прослошћу. Често чујете речи: «Забринут сам за своју будућност». А ако га упитате шта је условило да се забринеш за будућност – одговориће вам «Моја прошлост».

Често пута слушамо јадиковке код свих узраста и кажу «Прошлост ме прогони. Знам да се не могу вратити и променити оно што сам учинио. Али без обзира на то колико је то тешко, пре или касније, рђаве мисли из прошлости се враћају. Желим једино да знам на који начин да избегнем ова размишљања, о кривици и страховима и да то преокренем на моје добро.

Многи од нас уроњени су у прошлост – у грешке које смо направили, грехе које смо починили, људе које смо увредили. Несумњиво да бисмо то другачије урадили када бисмо се могли вратити у исти положај. Али, многе ствари из прошлости су изван наше могућности одлучивања.

У Светом писму читамо да је апостол Павле итекако имао посла са својом прослошћу. Он је добровољно учествовао у Стефановој смрти, чувајући хаљине оних који су га каменовали. Можемо бити сигурни да се то болно сећање урезало у Павлову душу, све до смрти. Поред тога, знамо да Павле није дозволио гресима прошлости да га спрече да се жртвује као сведок вере. Схватио је да је прошлост прошла - да је не може променити. Најбоље што је могао да учини било је да започне нови живот у вјери, да напусти прошлост и да се нада да му је Бог опростио.

Заиста је велико чудо живот у Христу. Кад принесемо грехе и погрешке прошлости Господу, да нам опрости, ми њима више нисмо парализовани. Пошто нам је Бог опростио, нема никаквог разлога да не опростимо и сами себи, да оставимо прошлост по страни, и да живимо прекрасну слободу деце Божје.

Пишући о својој прошлости, свети Павле каже: ...једно пак чиним: што је за мном заборављам, а стремим за оно што је преда мном (Фил 3,13).

Једна од лоших ствари професионалних савјетника јест што они понекад сувише времена троше на прошлост личности, а недовољно на садашњост и будућност.

Исус је једном рекао: Ниједан ко је метнуо руку своју на плуг па се обазире назад, није приправан за Царство Божије (Лк 9,62).

Ако, док возимо ауто, превише гледамо у ретровизор, никада нећемо стићи на одређено мјесто, и можемо убити себе и другог на путу.

Виктор Иго је написао: «Да је Бог намјеравао да човјек гледа назад, поставио би му очи на потиљак.»

Затвори капију

Послије партије голфа, британски новинар, са пријатељем, шетао је по ливади гдје су пасле краве. Толико су се занијели у разговору, да су заборавили да затворе капију, кад су напустили ограђени простор. (новинар је накнадно приметио да је капија отворена и вратио се да је затвори).

Новинар је рекао пријатељу да га је ово подсјетило на једног лекара кога је, док је умирао, један министар упитао да ли има какву жељву. одговорио је: негома да живим.